

ДИЛЯН БЕНЕВ ИЗБОРЪТ

chitanka.info

„Самотата всъщност е истинската форма на свободата.“

Шопенхауер

Както си вървеше, той неусетно среща един свой познат до езерото, където често ходеше, и започна непринудено:

— Здравей!...

— Здравсти.

— Накъде си тръгнал?

— Ами, малко на въздух.

— Bravo на теб! И гледам, семейно си тръгнал.

— Е, няма с други да тръгна.

— Правилно.

— А ти накъде?

— Аз пък малко на басейн.

— И що си сам?

— Ами аз често съм сам.

— Е, значи ти има нещо...

— Дали е тъй или иначе — съдбата ми е такава.

— Не намесвай нея!... Съдбата, каквато си я направиш.

— Не... — съдбата, каквато ти е дадена.

— Ей, ти все намиращ оправдание.

— Ами гледам от примера на управниците.

— Остави ги тях. Тях няма какво да ги мислиш.

— Естествено! Аз да му мисля, че ако не мисля — съвсем съм осъден!

— Точно така. Значи, казваш, отиваш на басейн.

— Очевидно. И там релаксирам.

— Да, но разбрах, че бил пълен.

— Дори и да е пълен, това не е проблем за мен — щом аз отивам.

— Да, но казват, че водата била мръсна.

— Дори и да е мръсна, пак отивам. Щом колкото и да е мръсна, тя не може да бъде по-мръсна от нас, хората — и това за мен е едно пречистване.

— Е, щом имаш нужда, отивай.

— Що, ти нямаш ли?

— Не, нямам.

— Е, така е... — вие, семейните, сте други хора.

— Що за отношение?...

— Шегувам се, разбира се.

— Но не и с мен!

— Да, но който не понася шегата — говорят зле за него.

— Що, за тебе не говорят ли?... Като знам какъв беше и такъв си остана.

— Твоя воля. А нима не знаеш, че в човешкия живот рано или късно тъй се случва, че той тръгва по нов път.

— Може и така да е, но като гледам, ти хич не си по него.

— Не се обиждам, защото си женен. А човек, като се ожени, става неузнаваем. Щом, ставайки зависим (малко или много), започва да следва други закони и да мисли и действа далеч не както преди, и затова аз те разбирам.

— Гледай го ти, добре си знаеш словото — но ти казвам: както аз съм зависим, така и ти си зависим, щом живеем в общност и се подчиняваме на едни и същи закони.

— Да, но тези, на които аз се подчинявам, го правя — не защото се формирам от нея, — а щото съм извън нея.

— Никой не може да бъде извън нея. Никой! Ние всички сме като едно семейство.

— Безспорно! Но и това семейство — както понякога става — има своите подхвърлени деца. Които, за да оцелеят, започват да се развиват по своите си закони, нямащи нищо общо с тези на семейството. Но щом за меродавни се приемат единствено неговите закони, а всички, постигнали нещо извън него, се третираат като непълноценни! — значи изборът е само един: ИЛИ ДА СЪЩЕСТВУВАТ КАТО ДРУГИТЕ В СЕМЕЙСТВОТО, МИНАВАЩИ ЗА ПЪЛНОЦЕННИ, ИЛИ ДА СЪЩЕСТВУВАТ КАТО СЕБЕ СИ ИЗВЪН НЕГО — С ЦЕНАТА, КОЯТО ЗАПЛАЩАТ! Друг избор няма. И аз го направих.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.